

Sygn. akt IV CSK 253/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa D. J. M.
przeciwko M. M.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 maja 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). W świetle ustalonego orzecznictwa, w celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie. Rozstrzygnięcie

Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany w niniejszej sprawie wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, mającą wynikać z błędnej wykładni art. 222 § 1 k.c. Stwierdził, że ma tytuł prawny do rzeczy, której wydania żądała powódka, a mianowicie piwnicy stanowiącej część nieruchomości lokalowej, a wynika on z ustaleń poczynionych z powódką. Powódka mogła żądać wydania ściśle wydzielonej nieruchomości, a nie ma możliwości wydzielenia piwnicy należącej do jej nieruchomości lokalowej w taki sposób, jak w stanie sprzed jej przekazania pozwanemu.

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu tego środka zaskarżenia jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W obrębie ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez Sądy *meriti* w niniejszej sprawie nie ma mowy o tym, by powódkę z pozwanym ciągle łączył jakiś stosunek prawny, w szczególności umowny, z którego pozwany mógłby w czasie zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym wywodzić swój tytuł do dalszego korzystania z części nieruchomości powódki. W tym stanie rzeczy okoliczności przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie korespondują z ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia.

Gdy zaś chodzi o wyznaczenie granic piwnicy, jako części nieruchomości podlegającej wydaniu powódce, to usunięciu wątpliwości co do tego jak one przebiegają służyło dokonane przez Sąd Rejonowy rozgraniczenie nieruchomości powódki z nieruchomością pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw

